

ĐÀI PHÁT THANH VÀ TRUYỀN HÌNH NGHỆ AN

CHƯƠNG TRÌNH PHÁT THANH: CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH

(TÁC PHẨM DỰ THI LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC 2024)

Tên tác phẩm: **Đứa con tôi**

Thời lượng: 30 phút

Thực hiện: Lê Xuân, Kha Thường, Chu Yến, Quốc Nam, Lê Mai, Thu Hiền

NHÂN VẬT

1. Nam chồng của Loan 30 tuổi
2. Loan: vợ 26 tuổi
3. Tuấn con trai đầu của 2 vợ chồng 14 tuổi
4. Linh em của Tuấn 6 tuổi
5. Long người tình của Loan
6. Quang, Thoa vợ chồng người hàng xóm
7. Chị Hà người hàng xóm của Loan
8. Chung con trai hàng xóm được Nam cứu
9. Bác sỹ:

DẪN VÀO CÂU CHUYỆN: Thưa quý vị!

Trẻ em, đó là tương lai của đất nước, là những hạt giống nhỏ bé cần sự che chở và quan tâm. Tuy nhiên, hiện nay, chúng ta đang phải đối mặt với nỗi lo âu về sự gia tăng của bạo hành trẻ em trong xã hội, điều này khiến chúng ta không thể không nghĩ ngợi. Trong những năm gần đây, đã xuất hiện hàng loạt trường hợp bạo hành trẻ em, xảy ra ở nhiều địa điểm, bao gồm trường học, nhà hàng và thậm chí cả trong gia đình. Qua câu chuyện “Đứa con tôi”- chúng tôi xin được góp vào một mẩu chuyện nhỏ trong muôn ngàn câu chuyện đau thương về nạn bạo hành trẻ em. Qua đây, cũng xin gửi đến hội chuông báo động, ngăn chặn kịp thời nạn bạo hành con trẻ để tránh những trường hợp đau lòng xảy ra như câu chuyện sau đây... mời quý vị cùng theo dõi!

MÀN 1

NHÀ VỢ CHỒNG LOAN

Dẫn chuyện: Tại nhà vợ chồng Nam, Loan, lúc này chỉ có hai anh em Tuấn và Linh ở nhà.

Tuấn: Linh ơi, Em đang làm gì vậy?

Linh: Em đang cho con cún ăn cơm này anh.

Tuấn: Uh uh... anh bảo này, anh buồn... ngày nào bố mẹ cũng cãi nhau, anh muốn đi khỏi nhà, anh không muốn sống ở đây nữa.

Linh: Anh ơi anh đừng đi, anh mà đi thì em biết chơi với ai *(khóc)*

Tuấn: Ừ nín đi rồi anh sẽ ở nhà với em, anh không đi nữa.

Linh: Anh nói thật nhé, đừng đi nữa nhé *(ôm lấy anh)*

Tuấn: Uh... thôi anh sẽ không đi. Anh mong là bố mẹ mình đừng bỏ nhau...

Linh: Em cũng mong thế, anh nhỉ.... Mà thôi, anh đừng buồn nữa nhé.

Tuấn: Nếu mẹ nhất quyết mang em đi theo mẹ thì anh biết làm thế nào?

Linh: Không đâu em sẽ ở với anh và bố, em không đi theo mẹ đâu.

Tuấn: Anh có cái này cho em đây

Linh: Cái gì thế hả anh?

Tuấn: Em nhắm mắt lại đi *(đưa ra một chiếc lọ đựng con dế chũi)* em mở mắt ra đi

Linh: *(mở mắt)* A con dế đẹp quá! Con dế này là con dế xanh mà em mơ ước. Anh, anh cho em à. Để em làm cái chuồng mới cho con dế nhé.

Tuấn: Để đó anh bày cho, em đừng làm chuồng kéo nó chết mất đấy.

Linh: Mà anh ơi, anh thích con dế này lắm cơ mà, cho em thì anh lấy gì chơi nữa.

Tuấn: Em cứ cầm lấy đi nhờ em phải đi theo mẹ, lúc nào buồn thì em lấy ra mà chơi, nhưng nhớ là phải cho nó ăn không nó sẽ chết đói đấy.

Linh: Em không lấy đâu, em không muốn xa anh đâu *(khóc)*
(Nam về nhìn thấy linh đang khóc mừng Tuấn)

Bố Nam: Tuấn, sao con lại trêu cho em khóc vậy.

Tuấn: Con có trêu em đâu, mà sao hôm nay bố về sớm thế ạ.

Nam: Ừ bác Hùng đến thay để cho bố được về sớm, bác Hùng đã ưu tiên để bố trực ban ngày còn bác ấy trực ca đêm.

Tuấn: Bác Hùng tốt với bố nhỉ

Nam: Vì bác hiểu hoàn cảnh của bố nên bác rất thương bố. Mà tại sao con lại trêu em thế.

Tuấn: Không phải đâu, em Linh không muốn xa bố, xa con nên em khóc

Nam: Bố cũng đâu có muốn như vậy, bố sẽ tìm mọi cách để gia đình ta được sống với nhau.

Tuấn: Bố ơi nhất định như vậy bố nhé, bố hứa đi

Nam: Ừ bố hứa.

Linh: (2 anh em nắm tay nhau) thế là em được ở với bố và anh rồi vui quá anh ơi.

(Nhạc hồi hộp)

(Loan đi làm về)

Loan: Vui nhi! Có gì mà vui thế? (giọng chua ngoa)

Linh: Mẹ ơi mẹ ở nhà với bố và anh Tuấn đừng đi nữa mẹ nhé!

Loan: Không lòi thôi gì hết, mày chuẩn bị xếp quần áo đi với tao.

Nam: Em à! Em nên suy nghĩ lại, đừng vội quyết định ra đi như vậy, anh không muốn gia đình ta phải tan đàn sẻ nghé, anh sẽ bỏ qua tất cả những chuyện không hay của em.

Loan: Tôi không cần anh bỏ qua gì hết, tôi không thể sống với anh được nữa.

Nam: Em ăn phải bùa mê thuốc lú của thằng nhân tình rồi hay sao mà cứ đòi phải bỏ con, bỏ chồng để đi theo nó vậy.

Loan: Tôi đi theo nó còn hơn là phải sống với anh, một khi không còn tình yêu nữa thì chúng ta không nên níu kéo nhau làm gì cho khổ.

Nam: Nhưng em nên nghĩ đến 2 con, chúng còn thơ dại.

Loan: Chẳng sao cả, thằng Tuấn sẽ ở với anh còn con Linh ở với tôi.

Nam: Anh xin em đừng làm như vậy, anh sẽ đáp ứng tất cả các yêu cầu của em, miễn sao các con không phải chia lìa nhau.

Loan: Thôi đi, tôi chán phải nhìn thấy cái bản mặt của anh rồi, anh bảo đáp ứng các yêu cầu của tôi ư. Còn lâu anh mới làm được.

Nam: Dứt khoát anh sẽ làm được

Loan: Anh thì làm được cái gì? Tắm thân anh còn lo chưa nổi huống gì lo cho tôi và con.

Nam: Anh sẽ xin đi làm thêm ca đêm để kiếm thêm tiền nuôi con ăn học.

Loan: Tôi hận anh vì anh là người dở hơi, tại sao anh lại anh hùng rơm đi cứu người để rồi anh ra nông nổi như thế này? mà nhà người ta có thềm ngõ ngang gì đến anh không hả?.

Nam: Nhà người ta bị cháy, lúc ấy chỉ có 2 bà cháu ở nhà, anh nhìn thấy mà không cứu thì anh có còn là con người nữa không, gia đình người ta cũng đưa anh đi cứu chữa rồi còn gì nữa.

Loan: Nhưng mà người hứng chịu thiệt thòi đó là tôi. Bây giờ nhìn cái mặt anh không phải là mặt người nữa, người không ra người mà ma không ra ma đó.

Nam: Chuyện đã qua rồi sao ngày nào em cũng day nghiền anh như vậy

Loan: Tôi phải đứng ra lo kinh tế và mọi việc trong cái gia đình này, cái mặt anh như thế chỉ có cơ quan cũ thương tình mới cho anh làm bảo vệ nhà kho, anh hiểu không hả?

Nam: Đành rằng là vậy nhưng ... dù anh có như thế nào nữa vẫn là chồng em cơ mà... tại sao ...

Loan: Tôi không nói nhiều với anh cho phí lời, tôi đã quyết rồi, anh có nói nữa cũng vô ích thôi, con Linh đâu.

Linh: Mẹ ơi cho con ở lại với bố và anh, con không muốn đi theo mẹ đâu.

Loan: A, cái con này..., tao bảo đi là phải đi (*kéo Linh xềnh xệch*)

Nam: (*Kéo Linh lại*) Thôi em thích thì cứ đi đi, anh không nứu kéo nữa, xin hãy để con Linh lại, anh sẽ nuôi cả 2 đứa, em không phải lo.

Loan: Anh lấy gì để đảm bảo là anh nuôi nổi 2 đứa, hơn nữa tôi đi một mình để người ta lại bảo là tôi bỏ chồng bỏ con đi theo trai à?

Nam: Thì đúng vậy còn gì nữa.

Loan: Anh im mồm đi...

Nam: Anh sẽ không ly hôn đâu, em thích thì cứ đi đi.

Loan: Anh không ly hôn cũng chẳng sao, tôi sẽ gửi đơn lên toà và tôi sẽ đơn

phương ly hôn. Con Linh đâu, đi nhanh...

(có tiếng Linh khóc, nín tay bố, Nam ôm con, Loan đánh Linh)

Loan: Mày có đi không?

Linh: Không, mẹ ơi! Con không đi, con muốn ở lại với bố và anh Tuấn

Nam: Kìa em! Con nó không muốn đi thì em cứ để nó ở lại đây với anh.

Linh: Không được, tôi muốn tòa đơn phương cho tôi ly hôn, nên dứt khoát con Linh phải đi với tôi *(tắt cho Linh một cái)*, mày có đi không *(Linh khóc thét lên)*

Nam: *(Thương con)* Thôi được cô cứ đưa nó đi khi nào cô thấy vương thì đưa về đây cho tôi.

Loan: Không cần anh phải nói, không đời nào tôi giao nó cho anh.

Linh: Bố ơi, anh Tuấn ơi.

Tuấn: Linh ơi.....*(khóc)*

Nam: Bố sẽ đến thăm con...

+ **NHẠC...**

Chung: (Con trai của bà hàng xóm được Nam cứu trong vụ cháy, chạy sang)
– Anh Nam, chị ấy đi rồi à?

Nam: Đi rồi! anh thương con bé, nó còn quá nhỏ, không biết rồi sẽ ra sao?

Chung: Chị ấy đã quyết tâm dứt áo ra đi, có nín kéo cũng vô ích anh à. Thôi... anh cũng đừng nghĩ ngợi nhiều nữa- lỡ có chuyện gì lại khổ thằng Tuấn. Bé Linh sẽ có mẹ nó lo mà.

Nam: Nhưng mà... anh không thể yên tâm được em ơi! Anh bắt lực, anh hèn... ngay việc muốn hai anh em nó ở bên nhau cũng không làm được.

Chung: Anh cũng vì cứu mẹ và con trai của em mà nên nông nổi này. Em không biết lấy gì để bù đắp cho anh được.

Nam: Sao em cứ nói mãi câu đó thế, anh em sống với nhau bao năm, khi hoạn nạn không cứu giúp nhau thì còn ra cái gì nữa?

Chung: Nhưng bây giờ anh ra cơ sự này thì ...

Nam: Không lo đâu em, rồi anh sẽ thu xếp ổn thỏa...

Chung: Em bàn với anh việc này anh xem có được không?

Nam: Bàn với anh ư?

Chung: Vâng, em đã bàn với vợ và mẹ em rồi, em sẽ hỗ trợ vốn để anh kinh doanh

Nam: Anh có biết kinh doanh gì đâu, vả lại mặt mũi anh thế này...

Chung: Không sao, anh chỉ cần đứng tên và điều hành với danh nghĩa giám đốc.

Nam: Anh làm giám đốc?

Chung: Không có gì là không thể anh ạ! Em sẽ tìm người tư vấn và giúp cho anh. Nhưng quan trọng là bây giờ anh thích kinh doanh cái gì? Anh nói với em để em tính.

Nam: Cũng vì anh hèn nhát mà lâu nay anh để cho vợ con phải khổ, dẫn đến cảnh chia ly như hôm nay. Giờ em nói vậy, anh sẽ mạnh dạn thay đổi để còn có cơ hội đón bé Linh về.

Chung: Đúng vậy! anh phải mạnh mẽ lên, anh đừng lo gì cả. Nguyên vọng của anh thế nào anh cứ nói, đừng ngại, chúng ta đã kết làm anh em rồi mà.

Nam: Đã từ lâu... anh muốn thành lập một viện dưỡng lão chuyên chăm sóc những người già neo đơn, bị bệnh tật mà con cái không có điều kiện chăm sóc ...

Chung: Em thấy đây là một ý tưởng rất hay, em sẽ giúp anh thực hiện bằng được ước mơ đó. Chúng ta cùng nhau cố gắng anh nhé.

MÀN 2

Nhà trọ ở khu tập thể

(Cảnh ở ngoài đường)

Dẫn chuyện: *Tại khu nhà trọ, bé Linh chân tay bầm tím rón rén đến bên bà Hoa bán đồ tạp hoá ở sát gần khu tập thể.*

+ Nhạc....

Bà Hoa: Linh! hôm nay cháu ở nhà một mình à?

Linh: Dạ!

Bà Hoa: *(Nhìn thấy các vết bầm trên người Linh)* Ô sao chân tay cháu lại bầm tím thế này *(cầm tay Linh xem)*

Linh: Á bà đừng động vào tay cháu

Bà Hoa: Sao thế? đau lắm à cháu

Linh: *(gật đầu)*

Bà Hoa: Bà hỏi này, ai làm chân tay cháu bầm tím thế này?

Linh: *(lắc đầu)*

Bà Hoa: Có phải cháu bị ngã không?

Linh: *(lắc đầu)*

Bà Hoa: Ai đánh cháu à?

Linh: *(gật đầu)*

Bà Hoa: Có phải cháu bị bố mẹ đánh phải không?

Linh: *(gật đầu)*

Bà Hoa: Trời ơi đánh con kiểu gì mà thành ra như thế này không biết.
(chị Hà người hàng xóm ra bà Hoa mua hàng trông thấy bảo)

Chị Hà: Nó bị bố mẹ đánh liên tục, từ khi vợ chồng nhà ấy đến thuê nhà ở đây tôi thấy nó hầu như ngày nào cũng bị đánh.

Bà Hoa: Thế à! Nó làm gì mà đánh nó?

Chị Hà: Tôi thấy nó cũng đâu làm gì phá phách đâu, chẳng hiểu sao cứ thấy bố mẹ nó ngày nào cũng la lối om sòm rồi đánh nó.

Bà Hoa: Trẻ con thì đùa nào chả nghịch nhưng mà nghịch đến đâu cũng không nên đánh nó bầm tím như thế này chứ...

Chị Hà: Nó hiền khô, chẳng hiểu vì sao mà toàn bị đánh.

Bà Hoa: Để tôi nói với bố mẹ nó, không nên đánh con như vậy, tội con bé quá.

Chị Hà: Chị thử bảo với 2 vợ chồng nhà ấy xem sao? chứ tôi thấy cháu bị đánh – thật, không cầm lòng được, tôi từng xin tha cho nó mà không được, lại còn bị cô chú ấy chửi một trận *(nhìn thấy Long đi về chị Hà vội bảo với bà Hoa)* Đây chú ấy lại về rồi, thôi tôi về đây.

Bà Hoa: Vâng chị về nhé.

Long: *(nhìn thấy Linh quát)* Linh, tại sao con lại ra đây?

Linh: *(hốt hoảng bỏ chạy về nhà)*

Bà Hoa: Này chú Long ạ!

Long: *(quay lại)* sao thế bác?

Bà Hoa: Chú lại đây tôi nói này, chú là bố con bé mà sao chú đánh nó thâm tím hết cả chân tay vậy?

Long: À... tại nó nghịch quá ấy mà.

Bà hoa: Nó có nghịch đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không nên đánh nó đến mức ấy, tôi đánh con một roi tôi cũng xót, sao con chú ...

Long: Bà thì biết cái gì, nó nghịch như quỷ ai mà chịu được

Bà Hoa: Chú ơi! Nó còn nhỏ, người lớn nên bảo ban, bày dạy nó, không nhất thiết phải đòn roi đâu chú à.

Long: Nói không được thì người roi voi búa thoi chứ biết làm sao?

Bà Hoa: Tôi nói thế mà chú không nghe thì thôi nhưng nếu chú đánh nó nữa là tôi báo công an đó.

Long: Đây, tôi nói cho bà biết nhé, bà lo cho con bà trước đi đừng có xía mũi vào chuyện nhà người khác nhá. *(Nói xong bỏ đi về phòng trọ vừa đi vừa gọi)* Con Linh đâu rồi, Linh, ra đây

(Cảnh trong nhà)

Linh: Bố ơi con chưa rồi con không ra ngoài chơi nữa đâu bố ơi!

Long: *(Cầm roi đánh tới tấp vào người Linh)*, Đây thì chưa này, tao đã bảo với mày là không được ra ngoài chơi cơ mà, sao mày không nghe *(Linh bị đánh đau hét to)* A, mày lại trêu diên tao hả *(Long vội lấy dẻ bịt miệng, trói tay Linh lại)* này thì hết này *(đánh Linh)*

Linh: Con chưa rồi, bố ơi bố đừng nhét dẻ vào mồm con.

Long: *(điên lên)* Đây thì đừng nhét này, cho mày kêu xem mày có còn kêu được nữa không *(Loan đi làm về Long vội nói)* đây em xem, anh đã dặn nó là không được đi ra ngoài thế mà hôm nay nó lại ra ngoài quanh quẩn bên mộ Hoa bán đồ tạp hoá.

Loan: Sao thế Linh, con không nghe lời bố mẹ có phải không, mà sao anh nhét dẻ vào mồm nó thế?

Long: Vì nó hét to quá, chưa làm gì nó mà nó đã to mồm hét tướng lên, anh đành phải thế.

Loan: (*Lôi dẻ trong mồm Linh ra*) mẹ đã nói với con là con chỉ được chơi ở trong nhà, tuyệt đối không ra khỏi nhà cơ mà.

Long: Hôm nay đi làm về anh mở cửa rồi ra ngoài mua điều thuốc, lúc về đã thấy nó đứng bên con mụ Hoa, mụ ta còn dọa anh là nếu đánh nó nữa thì mụ sẽ báo công an.

Loan: Chết thật, (*chỉ vào người Linh*), Mày mà làm hỏng việc thì tao cho mày chết, đồ mất nết, bữa nay có còn muốn ra ngoài chơi nữa không, hả Linh?

Linh: Không ạ, con chừa rồi ạ!

Long: Đắc bằng gì nó ấy, hôm nay nó dạ dạ vâng vâng, ngày mai nó lại ra chơi như thường, nó có sợ gì đâu.

Loan: Thôi được chiều nay đi làm ta phải xích nó lại.

Linh: Con xin mẹ, con chừa rồi, con nói thật mà, đừng có xích con.

Loan: Im ngay, tao không có thời gian đôi co với mày, tao phải đi nấu cơm ăn rồi còn đi làm buổi chiều.

Long: Em nấu cơm đi anh xem thời sự buổi trưa xem có tin tức gì mới không

Loan: Dạ để em đi nấu cơm (*Loan lấy gạo vo, Linh lại gần bếp ga lấy tay nhấn vào nút bếp ga lửa bùng lên Loan vội chạy đến*) trời ơi ai bảo mày nhấn bếp ga (*lấy tay tát vào mặt Linh, lấy chân đá Lâm Linh ngã xuống đất, Linh khóc thất thanh*) đồ ăn hại, tại sao lúc nào mày cũng làm tao bức mình thế nhỉ (*Long từ trên nhà nghe tiếng chạy xuống*)

Long: Sao thế?

Loan: Nó lại nghịch bếp ga, ở nhà mà nghịch kiểu này thì có ngày cháy nhà.

Long: Quỳ xuống đất, mày cứ quỳ ở đó cho tao, trưa nay mày đừng có hòng ăn uống gì nữa, quỳ xuống mau.

Linh: Bố ơi bố tha cho con. Bố ơi, con xin bố, đừng đánh con...

Long: Không tha thứ gì hết, mày quỳ xuống đó cho tao (*Linh quỳ xuống đất*)

Loan: Anh nhật giúp em mớ rau.

Long: Được để đó anh làm cho, con này là phải trị nó đến nơi.

Loan: Kệ nó cho nó nhịn đói cho chừa cái thói nghịch dại đi

(2 vợ chồng dọn cơm ra ăn, bắt Linh quỳ dưới đất nhịn đói không cho ăn)

Linh: Bố ơi con quỳ đau chân lắm rồi bố tha cho con đi bố

Long: Tao bảo quỳ là mày phải quỳ nghe chưa?

Linh: Mẹ ơi cho con ăn cơm với, con đói lắm rồi ạ

Loan: Không ăn uống gì hết, cứ quỳ đi khi nào không còn sức mà nghịch nữa thì thôi.

(2 vợ chồng ăn xong dọn mâm rồi đi ngủ trưa)

Loan: Thôi để bát đĩa đó chiều về rửa luôn, đi nghỉ trưa tí chiều còn đi làm, mẹ tổ cái con này làm mất thời gian... *(2 vợ chồng đi ngủ trưa, Linh quỳ dưới đất).*

Linh: *(Lấy con đế ra)* Dế ơi! Có buồn thì cũng đừng có khóc nhé cố gắng nhịn đói một chút khi nào bố mẹ không giận nữa thì chị sẽ được ăn cơm, lúc ấy chị sẽ cho em ăn thật nhiều, nào em đừng yên nào khi nào được ăn cơm sẽ có cả thịt nữa ngon lắm, mùi cơm thơm phức, thơm ơi là thơm, nào đừng yên nào... chị không dám nhúc nhích đâu sợ bố mẹ tỉnh giấc lại giận rồi chị lại bị đánh đau! em đừng có chạy em nhé, em mà chạy là chị không đuổi theo được đâu... Ô kìa sao em lại bay đi thế *(Linh đuổi theo con đế, con đế đậu trên nồi cơm điện Linh vội chạy đến chộp lấy con đế không may nồi cơm điện rơi xuống đất, Linh hốt hoảng, 2 vợ chồng chạy ra).*

Loan: Ai cho mày được phép lấy cơm ăn hả *(Tát vào mặt Linh một cái, Linh khóc ré lên)*

Linh: A! mẹ ơi con đau quá mẹ ơi, con không lấy cơm ăn mẹ ạ!

Long: Lại còn cãi à! *(đấm vào mặt Linh một cái như trời giáng)*

Linh: *(khóc ré lên)* A! bố ơi con chừa rồi con không làm thế nữa đâu bố ơi bố tha cho con bố ơi.

Long: Mày lại còn hét to nữa hả, em lấy dẻ lại đây bịt cái miệng nó lại *(loan đưa dẻ cho Long nhét vào miệng Linh)* tao đã bảo là mày phải quỳ dưới đất cơ mà,

thế mà mày lại đi lục cơm làm đồ cả nồi cơm điện hư hết rồi. đồ phá hoại này *(Long đánh vào mặt Linh)*

Loan: Thôi được rồi để đó cho em *(Loan đến bên Linh)* Tại sao tao lại sinh ra một đứa con như mày không biết nghe lời gì cả hả Linh, đồ hư hỏng.

Linh: *(Nước mắt giàn dụa lấp đầu lia lia miệng không nói được)*

Loan: Mày lại còn cứng đầu à, có nghĩa là bố mẹ đồ oan cho mày phải không. Tao đi làm bạc mặt, để kiếm được đồng tiền nuôi mày, thế mà nhiều khi mày làm tao phải phát điên.

Linh: *(Ho sặc sụa để ở trong miệng bật ra, Linh gào lên)*

Loan: A! mày lại còn gào cho to nữa à *(tát vào bên tai Linh)*

Long: *(bịt cái miệng nó lại)* em tránh ra để đó cho anh *(nhét để vào miệng Linh)* mày lại còn nhìn tao trừng trừng nữa à, trừng mắt này- trừng mắt này

Loan: Thôi chết rồi đến giờ em phải đi làm rồi, anh ở nhà với nó nhé em phải đi đây.

Long: Anh cũng phải đi làm chứ ở nhà sao được.

Loan: Hay là lấy dây xích nó lại nếu không nó lại thò cổ ra ngoài là rách việc.

Long: Được em cứ đi đi để đó cho anh

(Loan đi làm Long lấy dây xích Linh lại rồi cũng đi làm luôn)

+ **Nhạc....**

Chị Hà: *(chạy sang gọi)* Linh ơi Linh, Linh ơi... cháu cháu có sao không? Nào ra đây cô cho sữa mà uống này *(không thấy Linh trả lời chị Hà lại kêu)* Linh ơi dậy đi, ra đây cô cho bánh mà ăn kẹo dổi *(không thấy Linh trả lời)* Trời ơi con Linh làm sao rồi, có ai không... *(chạy ra kêu Quang hàng xóm)*

Quang: Đâu nó ở đâu?

Chị Hà: Tôi gọi mãi mà không thấy trả lời, không biết nó có bị làm sao không?

Thoa: Lúc trưa chị thấy nó có bị đánh không?

Chị Hà: Trời ơi nó bị đánh nhiều lắm, cả hai vợ chồng thi nhau đánh con bé nhưng tôi không dám sang sợ cô chú ấy lại mắng tôi là đồ vô công rồi nghề.

Quang: Sao chị không nói với em?

Chị Hà: Vì tôi sợ chú ấy trả thù, tôi thì một thân một mình có mệnh hệ gì tôi biết kêu ai?

Quang: Thôi được rồi Thoa em về lấy cái búa ra đây cho anh.

Thoa: Anh định làm gì?

Quang: Phá khoá chứ còn làm gì nữa

Thoa: Anh phá khoá nhà người ta là phạm pháp đó .

Chị Hà: Cô Thoa à! con Linh chắc nó chết mất, phải vào xem nó có làm sao không mà đưa nó đi viện.

Quang: Em cứ đưa búa đây cho anh, tội vạ đâu anh chịu, phải cứu người trước đã .
(Thoa chạy về lấy búa)

Chị Hà: Lúc trưa tôi ngó qua khe cửa thấy con Linh bị chú ấy đánh ghê quá mà nó không dám kêu. Tôi chờ cho cô chú ấy đi làm rồi vội chạy sang đây kêu nó nhưng gọi mãi mà không thấy nó trả lời.

Chị Hà: Trời ơi Con Linh bị kiến bu đầy người mà nó vẫn nằm im bất động thế này

Thoa: Sao mặt mày nó sung vù bầm tím như thế này? Sao bố mẹ nó lại nhét dẻ vào mồm con bé, ôi....

Quang: Xem nó có thở nữa không

Thoa: *(ghé sát vào ngực)* nó còn thở thoi thóp

Quang: Em bế nó lên để anh gọi xe cấp cứu.

Thoa: Nhanh lên anh...

Chị Hà: Thôi chết rồi chú Quang ơi bố nó về rồi.

Long: Ai cho các người phá cửa nhà tôi thế này?

Quang: Đây anh nhìn con bé đi, nó sắp chết đến nơi rồi, chúng tôi không vào cứu thì để nó chết à?

Long: Không phải việc của anh, để đó cho tôi.

Quang: Anh định để nó chết à

Long: Tôi đã bảo đưa nó cho tôi cơ mà.

Quang: Anh phải đưa nó đi cấp cứu ngay nếu không nó chết mất

Long: Chết thế nào được, con tôi tôi biết chứ

Quang: Anh có đưa đi viện không

Long: Tôi có đưa hay không là việc của tôi, tôi đã bảo là không phải việc của anh cơ mà

Chị Hà: Trời ơi con Linh nhũn người rồi không thấy nó thở nữa nhanh lên chú Quang ơi

Quang: *(Đánh vào người Long rồi bất ngờ xoay người khoá tay Long lại)* Thoa ơi em lái xe còn chị Hà bế linh đi cấp cứu ngay đi, đi đi, không chờ được xe cấp cứu đến nữa đâu, con Linh chết mất.....)

+ Nhạc.....

MÀN 3

Cảnh trong bệnh viện

Dẫn chuyện: *Lúc này Linh nằm trên giường cấp cứu, các bác sỹ vây quanh, Quang, Thoa, Chị Hà đứng ngồi không yên - không khí hết sức khẩn cấp và đầy lo lắng)*

Bác sỹ: Các anh chị nên gọi người nhà của bé đến ngay vì tình trạng sức khoẻ của cháu rất xấu.

Quang: Vâng! Chúng tôi đã báo cho bố cháu, Bố cháu đang trên đường tới ạ.

Thoa: Bác sỹ ơi bé Linh có... sao không ạ?

Bác sỹ: Bé bị chấn thương sọ não nặng, đang trong tình trạng hôn mê... chúng tôi vẫn đang tiếp tục theo dõi.

Thoa: Trời ơi cháu bị chấn thương sọ não ư! ... lũ ác quỷ... lũ ác quỷ ấy...

Bác sỹ: Các anh chị phải báo công an bắt khẩn cấp những kẻ đã hành hung cháu Linh.

Quang: Chúng tôi đã báo công an bắt cặp mèo mả gà đồng ấy rồi ạ.

Bác sỹ: Đánh đập con đến mức độ này thì thật, tôi chưa từng gặp.

Thoa: Linh ơi... tỉnh lại đi cháu...

Linh: *(Mê sảng)* Bố mẹ ơi đừng đánh con, đau quá bố mẹ ơi.

Thoa: Ôi con bé tỉnh lại rồi!

Bác sỹ: Đây là khoảng tỉnh sau hôn mê, nếu bé tiếp tục tỉnh thì còn có khả năng cứu sống, nếu bé bị hôn mê sâu thì sợ là ...

Tất cả: *(Hầu như đều khóc)* Trời ơi! Linh ơi tội nghiệp con...

Chị Hà: *(Chị Hà khóc sùi sùi nói)* Linh ơi tại bác nhìn thấy con bị đánh mà không nhảy vào cứu ngay để con đến nông nỗi này là tại bác, tại bác Linh ơi.

Thoa: Chị bình tĩnh lại đi có ai muốn như vậy đâu, chúng ta cầu trời cho Linh được bình an nào chị.

Linh: *(Linh lại hét lên)* bố ơi đừng chích điện con, đừng vút con đi, bố mẹ ơi con đau đầu lắm.

Thoa: *(Ôm lấy Linh vỗ về)* À mẹ đây, mẹ đây con yên tâm nằm ngủ đi, có mẹ đây rồi con không lo bị đánh nữa đâu *(Thoa ru bé Linh- đoạn này nếu cần thì cắt)* “À a à cây xanh thì lá cũng xanh
Cha mẹ hiền lành để đức cho con
Ba vuông sánh với bảy tròn
Đời cha nhân đức đời con sang giàu...”

Linh: *(choàng tỉnh lại)* mẹ ơi sao mắt con không mở được nữa rồi, con không nhìn thấy gì cả mẹ ơi, tối quá mẹ ơi con sợ lắm.

Thoa: Mẹ đây, mẹ đây con đừng lo

Linh: Bố ơi, bố tha lỗi cho...con, con không làm sai nữa, đừng đánh nữa... con...đau

Thoa: Linh ơi, cô Thoa đây- tỉnh dậy nhé con.

Linh: *(Tỉnh dậy hỏi)* Cô Thoa ơi con đế của con đâu rồi,

Thoa: Con đế nào?

Linh: Cô cho con đế của con ăn cơm đi nếu không nó chết đói ạ

Thoa: Thế con đế của con ở đâu?

Linh: *(Đưa nắm tay bé nhỏ ra nắm chặt con đế trong tay)*

Thoa: Nào con mở tay ra cho cô xem con đế của con nào *(cố gỡ tay bé Linh ra)*

Linh: Cô ơi khéo con đế bay mất ạ

Thoa: Con đế của con chết rồi còn bay làm sao được nữa

Linh: Con đế của con chết rồi à

Thoa: Ừ nó chết thật rồi...

Linh: nó chết đói rồi cô ơi, Anh tuần ơi con đế chết rồi anh ơi *(khóc)*.

Thoa: Nín đi con, cô sẽ mua cho con một con đế khác

Linh: Không... con để ấy anh Tuấn tặng con, anh dặn đừng để nó chết mà, bây giờ nó đã chết thật rồi, chết rồi...
(*Vừa lúc ấy bố Nam và Anh Tuấn đến*)

Tuấn: (*Chạy ngay đến bên Linh*) Linh ơi anh và bố đến rồi

Linh: (*yếu ớt nói*) Anh ơi! Con để của anh chết rồi

Tuấn: Anh biết rồi... nín đi, rồi anh sẽ tìm cho em một con để khác

Bố Nam: Linh... bố đây rồi...

Linh: Bố ơi mắt con không nhìn thấy gì cả, bố...

Bố Nam: Ôi con tôi (*ôm con khóc*). con ơi, sao lại ra nông nỗi này...

Linh: Bố... bố đừng khóc, con sẽ được về với ở với bố chứ, bố... bố đừng bỏ con nhé.

Bố Nam: Không, bố sẽ không bao giờ bỏ con nữa đâu, con ơi

Linh: Bố ơi, bố đưa con về nhà đi, đừng bỏ con ở đây một mình, con sợ lắm.

Bố Nam: Ôi con ngoan của bố, bố sẽ đưa con về nhà...

Linh: Con đau ... (*nói xong Linh lại lịm đi*)

Bố Nam: Linh, Linh ơi tỉnh dậy đi con ơi.

Bác sỹ: Tất cả ra ngoài nào... anh chuẩn bị tinh thần đi. vì lần này bé hôn mê sâu, đồng tử giãn mạnh, e là...

Nam: Bác sỹ ơi cố gắng cứu con tôi.

Bác sỹ: Chúng tôi đã cố hết sức rồi! Tôi rất tiếc...

Nam: (*lao lại phía Linh*) Con ơi (*khóc*)

Tuấn: Linh ơi đừng chết em ơi (*gào lên nức nở, mọi người đều khóc*)

Nam: (*Gào lên*) Linh ơi, con ơi....

Loan: (*chạy vào*) Linh ơi mẹ đã giết con rồi Linh ơi.

Nam: Cô đi đi...

Loan: Anh ơi! Em sai rồi, em sai rồi. Em đã nhờ người bảo lãnh để được đến đây với con.

Nam: Tôi xin cô đừng nói gì nữa, cô đừng nói lời vô nghĩa nữa...

Loan: Linh ơi... tha thứ cho mẹ con ơi.

Tuấn: Linh! Linh ơi em đừng chết Linh ơi...

Nam: Trời ơi... thế là con tôi đã đi rồi, đi thật rồi Linh ơi

Loan: Con ơi.... (Bỗng nhiên cười như điên dại)

Không.... Con ơi... con của mẹ không chết được (ôm lấy con) Linh ơi mẹ ru con ngủ nhé, con ngủ say rồi ư.

“À a à con ơi con ngủ cho ngoan ơ ờ
Mai sau khôn lớn ơ ờ ơ cho lòng mẹ à vui”.

Nam: Tại bố, tại bố tất cả Linh ơi,. Giờ gặp được con thì (khóc nghẹn), muộn quá phải không Linh? Bố xin lỗi con, xin lỗi con gái của bố... bố xin lỗi...

Tuấn: (Bất ngờ nhìn thấy 1 con dế) Bố ơi, con dế, có một con dế nó đang bay ngoài cửa, con dế của em Linh, bố thấy không?

Nam: Đúng rồi con dế của em con, con dế đang bay...

Tuấn: Linh ơi, con dế của em kìa, nó không chết.

Nam: Yên tâm nhé con gái. Bố đang cố gắng hết sức mình, nuôi nấng những trẻ mồ côi, những bạn nhỏ bị hành hạ, ngược đãi. Bố tham gia cùng Hội bảo vệ về quyền trẻ em rồi đó con, để bảo vệ cho các bạn nhỏ như con được học hành, vui vẻ như nhiều bạn nhỏ khác. Con mãi mãi ở trong ngực bố này...Linh... con ơi.... Nào về thôi con, ta về nhà con nhé./.